

[Axel Kristensen.]

Det har glædet mig at læse den højtærede finansministers fremsættelse, fordi det deri bekræftes, at vi kan vente i det udvalg, der skal behandle dette lovforslag, at få virkelige oplysninger om opsparingen i Danmark, for det ved man alt for lidt om. Præmieopsparingsloven dækker jo kun et meget lille udsnit af hele opsparingen, idet den kun tager sigte på visse bank- og sparekasseindskud. Venstre har klart givet udtryk for, at vi anser det for en af de allervigtigste opgaver at få opsparingen forøget, og vi håber derfor, at det skal blive muligt i udvalget at få klaret visse begreber.

Jeg vil gerne understrege, at der er et uhyre kapitalbehov i Danmark, hvis vi skal gennemføre en rationalisering af vort erhvervsliv, så vi ikke alene er konkurrencedygtige og kan fastholde den eksport, vi har, men også bliver i stand til at forøge eksporten, således at vi får råd til at købe råstoffer til en forøget produktion, hvorved befolkningens levestandard kan stige. Man må være klar over, at der ingen mulighed er for en virkelig levestigning, hvis vi ikke samtidig får en forøget eksport, da vi ellers ikke har penge til at købe råvarer til den produktion, som betinger den forhøjede levestandard. Jeg vil også understrege, at det ikke er nok, at vi sparer op, så vi kan få rationaliseret den produktion, vi har. Vi skal spare så meget op, at vi også kan skaffe nye rationelle arbejdspladser til den arbejdskraft, der bliver overflødig ved en rationalisering, ellers er der ikke skabt noget virkeligt gode ved rationaliseringen. Så opnår man ganske vist en tilsyneladende billigelse ved, at der kan spares arbejdskraft, men i næste led får man en omkostning i den arbejdsløshedsunderstøttelse, der skal betales til de mennesker, der kommer til at gå ledige.

Jeg siger alt dette, fordi jeg synes, det er vigtigt, at man forstår, at der ikke er nogen virkelig mulighed for at komme videre her i Danmark, medmindre vi for alvor får en betydelig opsparing. I modsat fald risikerer vi, at rationalisering betyder arbejdsløshed i stedet for højere levestandard.

Vi mener, man kommer til at udstrække præmieringen af opsparingen også til andre former for opsparing end indskud i banker. At investere penge i erhvervslivet, at betale

afdrag er lige så nyttigt som at sætte penge i banken; det virker nemlig ganske på samme måde. Vi mener ikke, at det kan nytte at begrænse præmieringen til kun at gælde for de mennesker, der har små indtægter. Det er ganske klart, at det er en befolkningsmæssig fordel, hvis den opsparing, som skal til, spredes ud over den almindelige jævne befolkning, men man må gøre sig klart, at det er lige så nyttigt for beskæftigelsen, lige så nyttigt for rationaliseringen, hvis de, der har lidt større indtægter, også sparer op. Vi må ikke glemme, at således som det er nu, skal en mand hyppigt løbe en betydelig risiko for at få en større indtægt. Hvis han så opnår den og ikke bruger indtægtsforøgelsen, betaler han i mange tilfælde først halvdelen i skat; derefter får han måske 7 pct. rente af det, han har sparet op, og så betaler han halvdelen af denne renteindtægt som indkomstskat. Det vil sige, at hvis en mand præsterer en merydelse, et initiativ, en risiko, der f. eks. giver en merindtægt på 100 000 kr. ud over, hvad han bruger, betaler han 50 000 kr. i skat. Får han 7 pct. af resten, som han har sparet op, opnår han en renteindtægt på 3 500 kr., som han så igen betaler halvdelen af i skat. Det vil altså sige, at denne mand, der har ydet en øget indsats og har løbet en økonomisk risiko, ender med kun at få et udbytte på 1,7 pct. af den opsparing, som han har præsteret ved at øge sin produktion. Noget sådant kan ikke i særlig grad stimulere folk til at tage en risiko. Jeg mener, det er forkert at sige, at det ikke kan betale sig at sætte sin indtægt op — det gælder både små og store indtægter — men som vilkårene er, er det ikke underligt, at denne opfattelse breder sig.

Venstre mener, at man bør stræbe imod, at folk med jævne indtægter ikke skal betale indkomstskat af det, de sparer op, for de har præsteret en opsparing af beløb, som de vel nok selv kunne have haft brug for, men som de har stillet til rådighed for samfundet. Man kan vel forstå, at dette ikke på samme måde kan siges om de store indtægter, men man bør kunne give dem reelt samme lempelse, altså ikke procentvis, men beløbsmæssigt, således at man faktisk oprettholder den progressive beskatning og stimulerer opsparingen mest muligt.